

РЕШЕНИЕ

№ 5957

гр. София, 12.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.09.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8416** по описа за **2023** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр.с чл.63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Началник сектор в отдел "Пътна полиция" при Столичната дирекция на вътрешните работи, подадена чрез юк.А., срещу Решение № 1906 от 26.04.2023 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 14056/2022 г., отменящо Наказателно постановление № 21-4332-021497/22.10.2021 г. издадено от Началник сектор в отдел "ПП" при СДВР, с което на Д. А. Д. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], са наложени следните административни наказания: глоба в размер на 50 лв. за извършено нарушение по чл.137А, ал.1 от Закона за движението по пътищата, и глоба в размер на 10 лв. за извършено нарушение по чл.100, ал.1, т.1 ЗДвП.

В касационната жалба се твърди неправилност на съдебното решение, като са наведени оплаквания за неспазен от Съда принцип на служебното начало. Касаторът моли да бъде отменено първоинстанционното решение и вместо него да се постанови ново решение, с което да се потвърди изцяло обжалваното НП. В с.з. касаторът не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалба – Д. А. Д., чрез адв.Й. е подал писмен отговор, в който оспорва касационната жалбата. В с.з. ответникът по касация не се явява, а процесуалният му представител адв.Й. изразява становище за неоснователност на

касационната жалба, моли същата да бъде оставена без уважение, а в полза на ответника се присъдят разноски по представен списък.

Представителят на С. градска прокуратура дава становище за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД–С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е допустима като подадена в законоустановения срок и от страна по делото, за която решението по делото е неблагоприятно.

Разгледан по същество, въпросът за нейната основателност почива на следните съображения.

Наказателното постановление е издадено за това, че на 03.10.2021 г. [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]срещу номер 11, ответникът по касация е управлявал собствения си лек автомобил Субару Легаци с рег.№ СА 2301 НР, без поставен обезопасителен колан, с какъвто е оборудван автомобилът и не представя СУМПС и контролен талон към него. За нарушенията е съставен АУАН сер.ГА, № 530807/03.10.2021 г. Посочени като нарушени в АУАН са разпоредбите на чл.137А и чл.100, ал.1, т.1 ЗДвП. АУАН е връчен на нарушителя, който го е подписал без възражения. Въз основа на АУАН и доказателствата в административната преписка е издадено процесното НП.

Пред настоящата съдебна инстанция не са представени нови писмени доказателства.

За да отмени обжалваното пред него постановление, Софийският районен съд е изтъкнал, че при разпита му като свидетел актосъставителят е заявил, че няма какъвто и да било съхранен спомен за събитията, предмет на конкретната проверката или за каквито и да било други факти от предмета на доказване. Оттук Съдът е приел, че нарушенията не са доказани по безспорен начин, а тежестта за това е била на АНО, като АУАН не се ползва с материална доказателствена сила.

Съдебното решение е неправилно.

Районният съд неправилно е преценил тежестта на доказване. В решението е приел, че фактическите констатации на АУАН не се ползват с презумпция за достоверност, а трябва те да бъдат доказани с допустимите от закона доказателствени средства. Това си заключение Съдът е основал на неправилно съотнасяне на нормите на чл.14, ал.2 НПК във вр.с чл.84 ЗАНН, че във фазата на съдебното производство констатациите от АУАН не се ползва с обвързваща доказателствена сила. В подкрепа на тази си позиция районният съд се е позовал на ППВС № 10/1973 г.

Изложените от СРС мотиви не намират опора в закона, доколкото разпоредбата на чл.189, ал.2 ЗДвП изрично предвижда, че редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В случая има изрична разпоредба, която урежда презумпцията за достоверност на констатациите в АУАН. Освен това ЗДвП, установяващ тази презумпция, е обнародван през 1999 г. и заобикалянето му чрез Постановление на ВС от 1973 г. е несъстоятелно, тъй като освен че тази презумпция е въведена по-напред във времето, то тя е въведена в българската правна система от законодателния орган - Народното събрание, под формата на нормативен акт, и като такъв, тя има превес над тълкувателната дейност на върховните съдилища.

На следващо място според СРС актосъставителят е заявил, че няма какъвто и да било съхранен спомен за събитията, предмет на конкретната проверката. Видно е обаче от

протокола за с.з., проведено на 21.03.2023 г., че на актосъставителя като свидетел не са задавани никакви въпроси за събитията от проверката, нито за други факти от предмета на доказване. При това положение няма как той да е заявил наличието или липсата на спомен за случилото си на конкретната дата. В протокола № 4995/21.03.2023 г., служещ като доказателство за извършените съдопроизводствени действия, е записано, че свидетелят е потвърдил, че именно той е съставил акта. Не са ангажирани доказателства на свидетеля да са били разяснени правата му по чл.122, ал.1 НПК, според които свидетелят има право да си служи с бележки за цифри, дати и други, които се намират у него и се отнасят до неговите показания. Не е доказано на свидетеля да са дадени указания, че може да си служи с указаните по-горе документи. Ето защо изводите, че свидетелят е заявил липсата на знание за случая, не намират опора и във фактите по делото.

Наред с това районният съд не е съобразил, че в административно-наказателното обвинение ответникът пред СРС е твърдял отрицателен факт, който не подлежи на доказване, а напротив – като водач на МПС жалбоподателят и настоящ ответник по касация, бидейки задължен да спазва задълженията си като участник в пътното движение, е черпил благоприятни за себе си правни последици от доказването на факта, че е изпълнил тези задължения. Твърдението на АНО за отрицателни факти е могло да бъде оборено в съдебното производство посредством доказване по убедителен начин на реципрочните му положителни факти – че водачът е бил с поставен обезопасителен колан, с какъвто е оборудван автомобилът; и че е представил при проверката СУМПС и контролен талон към него.

Първоинстанционният съд е извършил неправилна преценка на събраните доказателства по делото, в тяхната съвкупност, като е отдал значителна тежест на гласните доказателства, докато не е засегнал писмените такива в дълбочина и в резултат на това неправилно е обосновал извода, че не е установено по категоричен начин виновното поведение на жалбоподателя за осъществения състав на административно нарушение, и е допуснал нарушение при преценка на доказателствата.

Тези негови пропуски следва да се преодолеят при едно ново разглеждане на делото в Софийския районен съд. Съдът следва да разпреди между страните тежестта на доказване и да им даде ясни указания в какво се състои доказателствената задача на всяка от тях. Съдът следва да разясни на свидетеля правата му по чл.122 НПК и не само да му предяви АУАН, а и да му даде възможност да си служи с него, както и с всички налични при него бележки за цифри, дати и други, които се намират у него и се отнасят до неговите показания, с оглед установяване на факти, относими към предмета на доказване. На свидетеля следва да се зададат въпроси, насочени към установяване на относимите факти и обстоятелства към случая, и отговорите му надлежно да се протоколират.

При излагане на правните си изводи Съдът следва да прецени оборени ли са въведените в закона презумпции и да се обоснове по какъв начин е станало това.

Съгласно разпоредбата на чл.226, ал.3 АПК по искането на страните за разноси ще се произнесе първоинстанционният съд при новото разглеждане на делото.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, изр.първо, предл.второ и чл.222, ал.2, т.1 АПК, Административен съд-София град,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 1906 от 26.04.2023 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 14056/2022 г.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане на друг състав от същия съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.